

සුවඳැති මල් නොපිදු ලිය
ඩේස් ද සිල්වා

හිත මරමින් ගත කාසි පනම් ළඟ හැර ගිය හිමි ගැන පවිමළ අවුලයි

සරනා විරනා නොරනා පරනා

හිනි නිවමින් පමිමේ උලුඅහු ඉණිමග දුන් වගතුග ඇයි

දුරුවන්ගේ පැන්පේ පිරිමින්පේ හංගන්නේ

සිත බැඳගත් සොඳුරු තරුණා මැකී ඒ සෙවනැලි අඳුරු රුදුරු වෙසක්

වියේ ගියේ වියේ මවන්නියේ

උපත් පතේ නමට පට බැඳී නම් ඇහුනි

උඩින් හඬින් හඬින් උඩින්

ලද රාගය අණුන් රහස් ගලයි කඳුලු

පාසිහෙවල බැඳුණු නිබභට දිය බිජු ගරු නම්බුව මහද ඉක්බිත්ථා ගැමුරු

සතේ කැටයට දැමුව දහසක් දෙය ලියැවී විසුරු වැටුනු මහක නො ලියු වචනයක්

උඩින් හඬින් හඬින් උඩින්

බෝපත් සුදුවැලි සලකයි කාටත් සිල් සුවඳයි පරමල් ඇයි

පොළා පව් කළ පෝදා සඳ හැනැ අනෝතත්ත විල මෙන් දියරෙන් නම්

පෙරදා විනදා ජලදා සාදා

නොසිතූ දෙය සිතූදෙය විශැකී අටලෝ දම අනිකත දම

සිදුවෙනවා යනවා කැරකෙනවා වැටෙනෙනවා

දුක්ගිනි දහසක් දැන් මගෙ පුතු මහණ කලොත් නිවන හිමිද මට

වින්දා ලොකුහින්දා කිසියම්දා මතුදා

මිතුරාට දුන් තෑග්ග
ආනන්ද ගුණතිලක නොපර්ස් බ්‍රොසිං

කාමර පහක් තිබී අපෙ දෙමහල් කාලය ගෙවූ නමුදු මහ දෙන්නා පැතිලා ඉහ නිකට කොඳු නැවෙනා මේ ගෙය ලොකු වැඩියි - අපි හිතුවා

සොයලා පොඩි ගෙයක් පෙනුමට මිලයට ගත් නමුදු ඒ වෙනුවෙන් අර මහ මැදුරේ ඉඳ නැරඹුව පහ මේ පොඩි ගෙයට ගන්නට නම් බැරි

කැවුම් කොකිස් ලංකාවෙන් හද බැඳී සොඳුරු සුපුරුදු සෙනෙහස අපගේ පවුලේ වගතුග හොඳ හැටි මිතුරෙක් නිවාඩුවකට මෙහි

දෙවරක් හිතුවේ නැහැ තව කල් 'ඊ ඊ පතය' දන්නා කර පින් පෙන් පුදු රහසෙම දෙව් අපි ඇරඹුවා 'වෙස්සන්තර'

ලැබූ ඒ සුවය උඩු හුලඟට අත ඇයි මල්ලියේ මේ වගෙ ලියුමක් හොල්මන් උනා උඹ විඳිනා දුක ආපහු විය ගන්න වම් ලඟදීම

වෙන කිසි වැඩක් නැහැ මිනිහට ඇත්තේ එකල - විය ඊ ඊ අමතක වී හිනින් කවි පද එක වේලයිලු කන්නෙන් දවසට

රස්සාවටම වැලපෙන නළු කඳු බඩ ගෙල මහත දෙස් කුලියට කහින තට්ටිය ගැ දැකලම විසා වී ඇත - පුදුමයි

බිඳ ගනු නොහැක මෙතුවක් කල් බැඳුන දීපත් නැවත ඔය 'ඊ ඊ තඩිය' නෑ බෑ නොකිය මෙය නම් කල යුතුව උඹ අරගනින් මල්ලියෙ මගෙ 'මුහුණ'

කුටමදු ගැටුම්.
ඩේස් ද සිල්වා

උඩඟුකාර අදහස් නෙක මත ළඟා කරදේය අන් අයගේ මෙයාකාර විධියට නැති දෙයාකාරෙකින් නැති වේවිය

මොනගම් දෙයක් ගැනතෝපරිනත වෙනගම් හේතු සඳහා යාකර මැදුම් පිළිවනේ ගුණාදම් හැර රස නම් ඉවත යනවා නියමිත

තම පරිනතය කරපින්නා ගෙන ඉම තැන නොතැන හඳුනා ගතයුත ජය ගත හි කිදවිකටෙකකෙරුමට දියනයි වෙසෙනවා එම දිය යට

පහත් කොට තැකුම අන් අයගේ මානව දයාවෙන් රැක සාමය සපත්තුව පයේ තරමට අර වියත් උදවියට වරදිනවා

හැරලා එවලා අහලා දවලා

දවසේම හැරඹීම ගැලපීම කෑම

නිහඬ පිය සෙනෙහස.
ජයසේන කොඩිතුවක්කු චිත්තල.

නැහැ වැඩිය තේරුමක් මට වයස විකොළහයි ශාලාව උතුරන්න සෙනග ඇවිදින් හිටියෙ උපහාර උලෙළක්ලු රෝහලේ දොස්තරට ගොඩදාපු හින්දාලු ලෙඩුන් සියයක් අදට

කිහිපයක් දේශනා එකින් එක නිමවුනා පිරෙනවලු පාරම් දාන දුන් හැම දෙනට වැදුම් පිදුම් ගරු සැළකිලි ඒ දොස්තර වට කරගෙන වැඩ සටහන අවසානයයි නමෝ නමෝ මාතා

වෙද නලාව කරේ දාන සුදු ඇඳගත් මාම කෙනෙක් තාත්තගේ ළඟට ඇවිත් මගේ ඔළුව අත ගැනවා මගේ අතින් වකුගඩුවක් දෙන්න බැරිද මේ දෝහිට තාත්තගේ වචන පෙළට දෑස මගේ උඩට ගියා

මම දැන් ජීවත් කරන්නේ තාත්තගේ වකුග ධුවෙන් නොකියා මටවත් ඒ බව තාත්ත රහසින් වින්දා ජීවිතයම දුන් දෙන්නද දැන් කැමැත්ත පල කරන්නේ ඒ සෙනෙහස නිහඬ බසින් බුදු බව පතනව වාගෙයි.

මරණයේ ඇතුල් පිටු
ජයන්ත රත්නහිරි ගලප්පිගේ

ගංඉවුරු බඩ උන පඳුරු සෙවන යට මඳ සුළඟෙ හි පෙරැළෙයි මරණයේ ඇතුල් පිටු

භාවේ දුරින් ඉඳ දීමේ වෙන්වීම ඉගැන්නු යාමේ මතයන් මුනිවරුන් සේ ඇවිත් දහමේ ලං ලංව සවනතට කියද්දී මතක බණ අල්ලාන මගෙ දෙපා කිටි කිටියෙ වැලි මහින් සිරි සිරි හඬින් අදියි මරණය මා සිරුර හිනැඩවම ගලන ගඟ දිය දෙසට

දැනුම මිනුම ගැනුම තවම

දිරාපත් වන්නට හිස බිමට කරගත් බිම වැටුනු කහපාට අත කොළ අතර මට දැන්

මේ දැනෙන සහිපය දැනන්නට මා සිරුරද මෙතැනින්ම ගෙනැවිත් තබන්න අහෝ මේ කඳු මැදින් පහතට වල්ලා වැටෙන මස් වැදුල්ල කපා විසිකරනු මැන අර පෙනෙන කෝබාන් සොහොන් බිම දෙසට

ගාව පෑව දෑව ගාව

මව් බිමක මිය නොයන මිනිසුන් ගේ මල සිරුරු දිරාපත් වන්නේ උන කොළ මෙන් ඉතාමත් සෙමෙන් හා මුලු ලොවට රහසින් ය

පහන් වැට

කරාපිටිය රෝහලින් වාර්තා වූ සත්‍ය පුවතක්

